

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinqve Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

De Summis Pontificibus S. R. E. Ordinis S. Benedicti, Nigrorum, quorum locus professionis constat. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38372

DE SVMMIS PONTIFICIBVS S.R.E.
Ordinis S. Benedicti Nigrorum, quorum
locus professionis constat:
quibus

Statuit Deus Sacerdotium Magnum, & Beatificauit illos in gloria. Eccles. 45. Cap. I.

SANCTVS GREGORIVS I. MAGNVS.

S. **G**REGORIVS, cognomento Magnus, natione Romanus, ex Patre Gordiano Senatore, Matre Siluia, nobilissimo & antiquissimo Aniciorum genere ortus, Felicis IIII. Papæ pronepos, ex Monacho & Abbate Sancti Andreae Romæ in cliuo scauri, Congregationis Primæ, quæ Cardinalis siue Benedictina appellata est, & S. R. E. Archidiacono Cardinale, Romanus Pontifex creatus & ordinatus, tertio nonas Septembris, Anno Christi 591. Indictione 9. Sedit annos 13. menses 6. dies 5. Duabus Ordinationibus, vna in Quadragesima: altera mense Decembri celebratis, Episcopos 62. Presbyteros 39. & Diaconos 5. creauit; obiit 4. Idus Martij Anno Christo 604. Indictione 7. Sepultus ad S. Petrum ante secretarium: vacauit Sedes M. 5. D. 19.

ANNOTATIO.

Huius Sanctissimi Pontificis Monachatum, produnt, Platina de Viris Pontif. Rom. in eius vita: Ioannes Diaconus vita eiusdem lib. 1. Ioannes Trittemius Abbas de vir. ill. ord. S. Ben. lib. 4. c. 2. & alibi sapius. Frater Onuphrius Panuinus in vtroque Epitome, in folio, scilicet, & quarto: & in vtroque chronico, Ecclesiastico, & Pontificum Romanorum. Hieronymus Plata Societatis Iesu, de bono status religiosi, lib. 2. c. 28. F. Iacobus Philippus Bergomensis Supplementi Chronicorum, lib. 10. Ipse uet S. Gregorius, dialogorum, lib. 3. cap. 18. & 36. & lib. 4. cap. 55. & in priuilegio suo quod S. Bonito Abbati Lateranensi dedit, sic inquit: Proinde iuxta vestram petitionem, pro amore quem in communi Patre & Magistro nostro Benedicto, & in discipulis eius specialem & singularem gerimus &c. aliiq; infiniti, tam veteres, quam Neotheotici, qui ab his desumpserunt. Ordinationem eius reuiciunt nonnulli in an-

num 592. alii, uq̄, potiores, in annum 590. R. Casar Baronius tamen in Martyrologij Romani scholiis ad diem tertium Septembris, quem sequitur & Ioannes Mariana Societatis Iesu de rebus Hispaniæ, lib. 6. cap. 1. anno 591. accidisse affirmat. Et rectè. Obit enim omnium consensu anno Christi 604. die duodecimo mensis Martii, cum sedisset annos tredecim, menses sex, & dies octo, qui in unum collati, ordinationem prefatam anno 591. optimè positam demonstrant. Quantus, & qualis fuerit, ex ipsius, aliorumq̄, Sanctorum, & Doctorum scriptis elicitur; manifestum tamen fiet ex vniuersi Alfredi Anglorum Regis testimonio, qui in fine translationis Dialogorum eius in linguâ Saxoniam, his eū Laudibus exornat: Hoc scriptum Augustinus trans falsum mare, ab Austro ad incolas huius Regni pertulit, sicut illud, antea præparauerat Seruus Domini Papa Romanus, rectus Vicarius gubernans Gregorius: considerata vir fortitudinis, absque furore; summo sensu, sapientia, consilio præditus; immensus thesaurus; quoniam is generis humani partem maximam cælo lucrificavit: Romanorum uir optimus: mentis magnitudine abundantissimus; maiestate liberrimus. *Hæc Alfredus Rex.*

S. BONIFACIUS IIII.

S. BONIFACIUS IIII. Ioānis Medici filius, Valeriensis, Marfus, ex Monacho Sancti Sebastiani in Vrbe Roma, Congregationis primæ Benedictinæ: & S. R. E. Presbytero Cardinale summus Pontifex 5. Idus Iunij renunciatus, A. C. 606. Ind. 9. Eo munere functus est An. 6. M. 8. D. 13. Cumque duabus ordinationibus Episcopos 36. Presbyteros, aliquot, & Diaconos 9. creasset, obiit 8. Calen. Iunij A. C. 613. Ind. 1. Vacauit eo mortuo sedes Romana M. 7. D. 25. Sepultus est ad Sanctum Petrum, vbi legitur hoc Epitaphium sibi & Gregorio IIII. commune, a Bonifacio VIII. positum.

*Gregorius quartus iacet hic: Bonifacius almus,
Huius qui sedis fuit æquus rector & ædis,
Tempore qui Phocæ cernens templum fore Rome,
Delubra cunctorum fuerunt quæ Demoniorum,
Hoc expurgauit, sanctis cunctisq̄, dicauit.
Eius natalis solemnia qui celebratis,
Primis Septembris fert hæc lux quarta Calendis.
Octauus titulo hoc Bonifacius ossa reperta,
Hæc locat erecta Bonifacii nominis ara.*

ANNOTATIO.

Monachum fuisse in eodem, quod diximus, Monasterio restantur Trutemius,

Tritemius lib. 4. cap. 3. Franciscus Yuanex Monachus Hispanus in Compendio vir. ill. Ord. S. Benedicti. Plata lib. 2. cap. 28. & alij nonnulli recentiores qui ab his acceperunt. Anni Pontificatus, mortis, & Creationis, ex Platina, Panuino, & Baronio adiuncti. In Epitaphio adiuncto sunt aliqua obscura, exscriptimus tamen illud vt erat.

S. ADEODATVS.

S. ADEODATVS, Iouiani filius, Romanus, ex monacho sancti Erasmi in Cœlio monte Romæ; Congregationis primæ Benedictinæ: Nauiculæ piscatoriæ Rector. 10. Calen. Maii. An. C. 672. Ind. 15. pronunciatuſ, eandem gubernauit An. 4. Mens. 2. D. 5. & ordinatione vna Episcoporum 46. Presbyterorum 14. & Diaconorum 2. peracta, decessit, 6. Cal. Iulii. A. C. 676. Ind. 4. Sepultus ad S. Petrum. Vacauit sedes mens. 2. dies 5.

A N N O T A T I O.

Non soluz Platina in eius uita; verum etiam Tritemius lib. 4. cap. 4. Panuinus in vtrisque, Epitomis, & Chronicis; Yuanex, & Plata, locis citatis; Volaterranus antropologia lib. 22. & alij omnes neotherici, huius Monachismum confirmant. De patre nonnulli uariant, Platina cum sequacibus Iovinianum, Panuino uero, & a seclis, Iouianum & rectè, legendis. In annis, Platina, & Panuinus sequuntur.

S. AGATHO.

S. AGATHO, Pannonij filius, Panhormitanus, Siculus, ex Monacho sancti Hermetis Panhormi, Congregationis Siculæ, & S. R. E. Presbytero Card. Nonis Iulii A. C. 679. Ind. 7. Tiara Pontificia redimitus: ea ornatus est A. 2. M. 6. D. 4. qua & priuatus, postquam ordinationem unam Episcoporum 18. Presbyterorum 10. & Diaconorum 5. celebrasset, die 4. idus Ianuarii. A. C. 682. Ind. 10. Sepultus ad S. Petrum. Vacauit sedes M. 7. D. 1.

A N N O T A T I O.

Vniuersus ferè historicorum consensus, hunc Agathonem Monachum fuisse approbat, quos inter precipui sunt Platina in eius uita; Tritem. lib. 4. cap. 5. & in alijs suis operibus frequentius: Panuinus in utroque Epitome, & Chronico. Yuanex, & Plata, ut supra: Supplementum Chronicorum lib. 10. ubi uocatur, Pontifex quartus ex Monachorum grege assumptus: Gilbertus Genebrardus Chronologia lib. 3. & nonnulli alij recentiorum. Panhormi in Sicilia non solum natum, uerum etiam per professionem Monasticam renatum ex Chron. Pontificum Romanorum. Panuini accepimus. Siculum fuisse omnes, quos hactenus uidi, asseuerant; Patria Panhormitanum scribit Panuinus: sed Reuer. P. Fr. Alphonsus

Ciacon Hispanus Biancus, Ordinis Fratrum Prædicatorum, in libro suo nondum excuso de perpetuo Ecclesiæ Pontificatu, Aquilani, Castro Vallis Siciliæ in Prouincia ulterioris Aprutij, ortum dicit. Verum enim uero, si uis uocabuli, Siculi, rectè pensetur, Panuini opinio uerosimilior multò probatur. Patrem eius Romanum uocat Platina, Panuinus & recentiores Pannonium: qui auctores sic intelligendi sunt, ut Pannonium appellatione, Romanum uero Origine, agnoscamus. Ratio annorum ex Panuino desumpta.

S. STEPHANVS III.

S. STEPHANVS III. dictus II. Constantini filius, Romanus, ex Monacho Monasterii Montis Casini, & S.R.E. Diacono Cardinale: ad oues Christi pascendas assumptus A. C. 752. Ind. 5. die 4. calendæ Aprilis, quarto Nonas eiusdem mensis consecrationis munus accipiens, eandem uerbi Dei pabulo paut annis 5. diebus 29. Et tandem omnibus collachrymantibus obiit A. C. 757. Indict. 10. sexto calendæ Maii: & ad Sanctum Petrum sepultus est. Vacauit sedes eo mortuo dies 32. Ordinatione unica mente Martio celebrata, creauit Episcopos 15. Presbyteros duos, & Diaconos duos. Scripsit Epistolarum ad diuersos lib. 1. quarum aliquas habet Anastasius Bibliothecarius, qui apud me est MS. quæ tamen sunt mihi ualde suspectæ.

ANNOTATIO.

Monasterium S. Chrysogoni Romæ hunc nobis dedisse Pontificem, au-
tores sunt, R. P. Alphonsus Ciacon lib. de perpetuo ecclesiæ Pontificatu
MS. & Petrus Bugianus in hist. monast. sic inquit. Immediatè à Za-
charia successit Stefano Terzo, nato in Sicilia, ilqual fuit Monacho nel
Monasterio di S. Grisogono di Roma, in Transteuere, &c. Quod im-
mediate Zachariæ successisse dicit, in causa est Stephanus II. qui quod
tertio Pontificatus die obiit, ab eo pro Pontificè non agnoscat. Natio-
ne Siculum, ex nominis Stephani equiuocatione, apposuit, in quo corrigend-
us est, non enim qui immediatè Zachariæ successit Siculus fuit, sed qui
Paulo surrogatus est, Constantino, & Philippo in ordinem redactis. Re-
ctè quidem ab eodem Bugiano uocatur tertius huius nominis, male tamen
particula illa, Immediatè posita cernitur, nam Stephanus II. qui tres tan-
tum dies sedit immediatè Zachariæ successit, qui cum ab eo pro Pontifi-
cè non numeretur, Stephanus iam non tertius, sed secundus esset dicen-
dus, reponenda igitur est pro Immediatè, diffio Mediatè. Opinio autem
R. P. D. Benedicti Luchini, Mantuani, Abbatis S. Mariæ Gratiarum
apud Placentiam, in colloquio suo MS. rerum Ecclesiasticarum cap. 22.
est.

est, hunc Monachum fuisse Casinensem, cui & libentius, quã precedentibus subscribo, fulcitur enim & roboratur auctoritate Anastasii Bibliothecarii, qui in historia de translatione corporum SS. Benedicti & Scholasticę, sic ait: Idem vero Sanctus Papa Zacharias debitum naturę ex olivę migravit ad Dominum: & Stephanus Sanctissimus, ac Beatissimus, & Casinensis cœnobij Sol splendidissimus in Apostolicam sedem Pontifex subrogatur. Hęc ille: cuius verba apertissimè demonstrant, quod sicut Sol hoc nostrum Hemispherium suis radijs colustrat, ita & ille sue sanctitatis & dignitatis radijs, Monasterium suum Casinense, ex quo ad Pontificatum assumptus fuerat, splendidius reddiderit ac illustravit. In eodẽ tamen errore, quo Bugianus versatur Luchinus, in quo corrigendus veniet, & dictio, Romanus, pro dictione, Siculus, apponenda erit. In annis huius Pontificis Panuinum sequimur.

S. STEPHANVS IIII.

S. STEPHANVS IIII. dictus III. Olybrij Rosamirani filius, Siracusanus, Siculus, ex Monacho Sancti Chrysogoni Romę Congregationis primę Benedictinę, & S. R. E. Presbytero Cardinale T. S. Cecilie; Cathedrę Sancti Petri impositus Nonis Augusti, consecrationem accepit 7. idus eiusdem, A. C. 768. Ind. 6. seditque in ea A. 3. M. 5. D. 27. Ordinatione una mēse Decembri Episcoporum 15. Presbyterorum 5. & Diaconorũ 4. facta, diem obiit, pridie cal. Febru. A. C. 772. Indic. 10. Sepultus ad S. Petrũ. Vacavit sedes dies 9. Scripsit Epistolas plures, ex quibus nonnullę extare dicuntur, sed eas non vidi.

ANNOTATIO

Quod Monachus hic fuerit, habemus ex Platina in eius vita, Tritemio lib. 4. c. 6. Panuino in utrisque, Epitomis, & Chronicis: Yvannez, Platta, locis antedictis: alijsq; recentioribus, qui omnes uno consensu Monachum & Siculum fuisse produnt, Patriam tamen reticent. Hanc Alphonsus Ciacon libro MS. citato de perp. Eccles. Pontif. dicit fuisse, Castrum Tofficia, Vallis Siciliana in vltiori Aprutio, Thomas autem Fazellus Ordinis Predicatorum lib. 4. cap. 1. decadis prioris rerum Sicularum, Siracusis natum affirmat, sic dicens: Quid non ei splendoris addidit Stephanus ille patre Olybrio Siracusis natus, qui uirtute sua tertius huius nominis Pontifex Romanus, & vite puritate pii viri dignitatem est allecutus? Fazellij sententiam sequitur Christophorus Scanellus in descriptione Insule Sicilie, circa finem sic inquit, Diede splendore a questa Citta quella gloriosa Virgine & martire di Christo Lucia, & post paulo: Illustrò Siracusa Stephano terzo Pontifice Romano homo di gran doctrina. Ratione superius adducta de Stepha-

no 11. qui ob vitæ breuitatem inter Pontifices non numeratur a nonnullis, vocatus est hic tertius huius nominis a Fazello, & Scanello; quæ res, & diuersus computandi modus, magnas in tota Historia tenebras & caliginas offudit, quæ non nisi viris oculatissimis penetrabiles redduntur. Et inde grauius errauerunt Bugianus in colloquio primo, qui putat hunc Stephanum 4. eum esse qui Leoni 3. Papæ successit: & Gonsaluis Jllefcas in Hist. Pontif. lib. 4. cap. 28. qui in simili, sed grauiori multo, errore versatur, dicit enim illius Stephani V. dicti IIII. Monachismi, auctores esse Platinam & Panuinum, qui tamen de illius Monachatu nec uerbum quidem habent, sed tantum de Stephano IIII. dicto III. uti in eorum operibus uidere est; & de Stephano illo V. dicto IIII. ne unus quidem reperitur qui eum Monachum aliquando fuisse dicat. Corrigendi igitur ueniunt præfati auctores, & nomina predictorum Pontificum diligenter consideranda, antequam de illis certum quid definiatur.

S. PASCHALIS I.

S. PASCHALIS primus, Maximi Bonosi filius, Romanus ex Monacho, & Abbate, Sancti Stephani iuxta S. Petrum Romæ, Congregationis primæ Benedictinæ: & S. R. E. Presbytero Cardinale, & uniuersalis Pastor. 6. cal. Februarij, anno Christi 817. Ind. 10. denunciatus; Christi gregem paut ann. 7. mens. 3. dieb. 18. & mensibus Decembri, & Martio, duabus Ordinationibus, Episcopus numero 15. Presbyteros 7. & Diaconos totidem, creauit: quibus peractis defunctus est, pridie Idus Maij, anno Christi 824. Ind. 2. in S. Petro sepultus. Vacat Sedes dies 4.

ANNOTATIO.

Agunt & de huius Monachatu, Platina, in vitis Pont. Rom. Supplementum chronicorum, lib. 11. Panuinus in utroque Epitome, & chronico; Plata lib. 2. cap. 28. citato. & alij Neotherici, qui ab isdem sumpsferunt. Nomen patris eius a Platina omissum restituit nobis diligentissimus Panuinus, illud enim quod ab eodem Platina ponitur, non patris, sed familie ipsius est. Annos creationis ipsius, regiminis, & mortis, ut & in omnibus sequentibus, ex Panuino adiecimus.

S. GREGORIUS IIII.

S. GREGORIUS quartus, Ioannis filius, Romanus, ex Monacho Fosse nouæ prope Terracinam Campaniæ ciuitatem, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. Presbytero Cardinale Tit. S. Marci, ad generalem Christiani gregis curam, 7. cal. Februarii anno Christi 828. Ind. 6. assumptus; eidem præfuit, annos 16. quibus, Ordinationes quinque, mensibus Martio, Septembri, & Decembri, Episco-

Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum, 185. fecit, ac plenus dierum felici exitu migravit, 8. cal. Feb. anno Christi 844. Ind. 7. tumultus ad S. Petrum. Vacat Sedes dies 15.

ANNOTATIO.

A quinque quod sciam, huius quoque Monachatus describitur, Guidone, scilicet, Monacho Cisterciensi, quem tamen, ut verum fatear, necdum vidi nec legi: Plata lib. 2. c. 28. de bono status religiosi. & Petro Calzolari in historia Monastica, qui illud a Guidone se accepisse testatur; Francisco Yvanex in Compendio uir. ill. Ord. S. Ben. & Gonsaluo Illescas in hist. Pontif. lib. 4. c. 3. 2. De reliquis Panuinum sequor.

S. LEO III.

S. LEO III. Rodulphi filius, Romanus, ex monacho sanctorum Siluestri & Martini Romæ, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. presbytero Cardinale T. Quatuor Coronatorum; ad onus Ecclesiasticum obeundum lectus pridie idus Aprilis, A. C. 847. Ind. 10. consecrationis munus accepit. 15. Maii anni eiusdem. Illud autem, maximo cum honore, sustinuit A. 8. mens. 3. D. 6. ac 16. cal. Augusti A. C. 857. Ind. 3. corporis sarcina deposita, cœlestia petiit. Ordinationibus duabus, mensibus Martio, & Decembri, Episcopos 65. Presbyteros 19. & Diaconos 8. creauit. Sepulturam habuit ad sanctum Petrum. Vacauit sedes, eo mortuo, dies 15.

ANNOTATIO.

Monasterium sanctorum Siluestri & Martini prope S. Petrum hunc nobis dedisse Pontificem affirmat Martinus Polonus Ord. Prædicatorum, uel Cisterciensis, & Archiepiscopus Consentinus chronici sui, lib. 4. sic inquit; Hic primum a parentibus ob studia litterarum in Monasterio sancti Martini, confessor, iuxta Ecclesiam beati Petri Apostoli positus fuit: ubi non solum in scientia, sed etiam in conuersatione, tanquam perfectus Monachus profecit. Confirmatur hæc eius sententia a Tritemio, lib. 4. cap. 7. Panuino in chronicis, Ecclesiastico, & Pontif. Roman. Plata lib. 2. cap. 28. supracitato; Supplemento chro. lib. 11. & aliquot recentioribus, ut Francisco Sansouino in chronico, quos breuitatis causa subiceo. Patris nomen diuersè a diuersis scribitur, quibusdam Radulphum, alijs Rodulphum, nonnullis Radualdum legentibus, quod uirio scriptorum factum puto.

STEPHANVS VII.

STEPHANVS VII. dictus VI. Ioannis Presbyteri Cardinalis filius, Romanus, ex Monacho Monasterii de Brandalo Ord. S. Benedicti, Congregationis primæ Benedictinæ, Episcopus Anagninus a

For-

Formoso Papa factus: deinde in locum Bonifacij VI. Pontifex Maximus creatus anno 898. die 4. Idus Aprilis: Sedit menfes 4. dies 23. Obiit Calendis Septembris eiusdem anni, & sepultus est ad S. Petrum. Vacauit sedes dies 8.

A N N O T A T I O.

Theodoricus Præpositus Leodiensis, vt refert Petrus Bugianus, hunc Monachum fuisse probat. Afferit & illud Gonsaluis Illescas in Hist. Pont. lib. 4. cap. 45. cui assenitur & Franciscus Yuannex in Compendio vir. ill. Ord. S. Benedicti, qui ambo Benedictinum illum scribunt, ex eodem cænobio de Brandalo assumptum. Supplementum Chron. lib. 11. & Marcus Guazzus in historia sua, Monachus eius post Pontificatum meminerunt: sed cum nullus qui vitas Pontificum scribit illum unquã depositum fuisse asserat, arbitramur aut mēdosos Codices esse, aut certè ipsos auctores hallucinatos. Reliqua de annis vite et Pontificatus ex Panuino desumpta.

I O A N N E S I X.

IOANNES IX. Rampoaldi filius, Romanus, ex Monacho cænobij Sancti Benedicti Tiburti, Congregationis primæ Benedictinæ, & S. R. E. Diacono Cardinale Christi Vicarius in terris, 5. Idus Octobris Anno Christi 898. Indict. 1. electus, eius uices egit A. 2. & D. 15. obiit que A. C. 900. Ind. 3. die 8. calen. Nouembris, nulla creatione Cardinalium facta, depositus ad S. Petrum: Vacauit sedes, dies 15. Scripsit de Vita sancti Gregorij Magni, Epistolam unam ad Ludouicum Balbum Imperatorem, quæ vtrum excusa sit nescio.

A N N O T A T I O.

Solus Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico, hunc Monachum, temporum iniuria, & scriptorum negligentia ab hominum memoria deletum, sua nobis diligentia restituit. Monasterij nomen ex lib. 8. cap. 66. Petri Aequilini Episcopi in Catalogo sanctorum, ex coniectura uerisimili adiecimus. In reliquis Platinam, & Paninum sequimur. Quare vocetur a Platina huius nominis decimus, hoc effecit fabula interposita de Ioanne femina.

S. L E O V.

S. LEO V. Ardeatinus è Villa Priapi, cuius pater hæcenus ignoratur, ex Monacho de Brandalo, Congregationis primæ Benedictinæ; octauo calen. Iunii Anno Christi 905. Ind. 8. Papa proclamatus, quadragesimo suæ ordinationis die à Christophoro presbytero coactus abdicauit, & ad Monasterium suum rediit, in quo non longè post ex mœtore animi mortuus, in Lateranensi Ecclesia sepultus est. Non vacauit Sedes.

[ANNO-

ANNO TATIO. *Tritemius lib. 4. cap. 8. & Plata de bono Stat. Relig. lib. 2. cap. 28. & nonnulli recentiorum, huius Monachatum testantur, ubi autem sit Monasterium illud de Brandalo, siue Brondolo, quod citant, ingenue fateor hactenus me nescire. Ceteri Historici Monachatus tantummodo, quem post Pontificatum assumpsit, meminerunt.*

SILVESTER II. Agilberti filius Aquitanus, Gallus, Gerebertus antea vocatus, ex Monacho Floriacensi in Gallijs & Abbate Bobiensi, Congregationis Cluniacensis primo Archiepiscopus Remensis, post Rauennas, postremo toti Ecclesie prepositus ipse calendaris Nouembris Anno Christi 998. Indictione 11. eandem gubernauit A. 4. M. 6. D. 12. Et cum nullos Cardinales creasset obiit Romae 4. idus Maii, Anno Christi 1003. Ind. 1. in basilica Lateranensi sepultus. Vacauit sedes dies 23.

ANNO TATIO.

Monachum hunc Floriacensem fuisse, omnes omnino quos viderim historici unanimi assertionem assenerant, quos inter precipui, & a quibus acciperunt alij, sunt, Annonius, siue Annonius lib. 5. cap. 46. Hist. Franc. Platina in eius vita. Tritemius lib. 4. cap. 9. & in alijs suis operibus frequenter: Panvinus in utroque Chron. & Epitome, Plata lib. 2. cap. 28. & alij infiniti, quos longum esset recensere. Nomen patris eius ab omnibus reicitur. In Monasterio tamen S. Trinitatis Cauæ in quodam uetustissimo Pontificum Romanorum Catalogo in membranis conscripto, illud reperi sic annotatum; Silvester II. Aquitanus ex patre Agilberto, sedit annos 4. mensem 1. dies 9. Quod autem genuina sit hæc patris eius nomenclatura, coniecturam facit scriptorum diuersitas in nominis ipsius Gereberti pronuntiatione, alijs Gilbertum, alijs autem Gerebertum aut Gerbertum legentibus; ob affinitatem maximam que intercedit inter Agilbertum, & Gerebertum: quæ non considerantes nonnulli auctores nomen patris eius sepiissime, littera tantum prima dempta, ei attribuerunt Gilbertum cum appellantes; quæ causa fuit ut usque in hodiernum, patris eius nomen ab historicis sit ignoratum. Fabulam de eius Magia, & pacto cum Demonio egregie refutant, Panvinus in annotationibus suis ad Platina: Gilbertus Genebrardus lib. 4. Chronologie: Robertus Bellarminus, Tomo 1. in tertia controversia generali, de Summo Pontifice, lib. 4. cap. 12. Plata de bono Status Relig. lib. 2. cap. 28. supracitato, & alij nonnulli. Errorem peperit quod tunc temporis, illo presertim seculo, id est anno 900. quo nullum fuit indoctius, & infelicius, qui philosophiæ, aut mathemati-

ca, operam darent, hisq; studijs delectarentur, ñ uulgò Astrologi, & Magi appellabantur: quod eo facilius a ruidibus de hoc homine creditum est, quem cum externus esset, alijs omnibus in tanto honore prælatum uidebant. *Virum tamen & doctissimum, & sanctissimum fuisse, ex multorum grauium historicorum testimonijs, probare licet: quorum primus occurrit præfatus Annonius lib. 5. cap. 46. sic inquit, Gebertus autem intelligens, quod iniuste Pontificalem suscepisset dignitatem, (Remensem scilicet) pœnitentia ductus est. Altercationem uero Geberti Pontificis & Leônis Abbatis ualde utilem plênus inuenies in gestis pontificum Remorum. Post hæc Dominus Gebertus electus est Pontifex in urbe Rauenna, ab Othone Imp. & a populo eiusdem urbis. Residente quæ eo in eadem urbe Pontificè, quam plurimos annos, defunctus est Papa urbis Romæ. Statim quæ omnis populus Romanus, sibi dari adclamat Domnium Gebertum: assumptus itaque de urbe Rauenna, Ordinatus est Pontifex in Vrbe Roma. Hæc Annonius. Blondus item decadis 2. lib. 3. huiusmodi de eo testimonium profert. Nullus scriptorum affirmare dubitat Siluestrum secundum litteris, moribus quæ ornatissimum fuisse. Hæc ille. Visitur & legitur usque in hodiernum in Lateranensi Ecclesia sepulchrum huius Pontificis cum Epitaphio posito a Sergio Papa IIII. uiro utique Sancto omnium scriptorum attestarione, & qui annis tantum quinque Siluestro posterior fuit, in quo tamquam optimus Pontifex laudatur Siluester, ut cuique legenti patebit, est enim tale.*

Iste locus mundi, Siluestri membra sepulti,

Venturo Domino conferet ad sonitum,

Quem dederat mundo celebre doctissima virgo

Atque caput mundi culmina Romulea.

Primum Gerbertus meruit Francigena sede,

Remensis populi Metropolitim patria.

Inde Rauennatis meruit conscendere summum

Ecclesiæ regimen nobile sitque potens:

Post annum Romam mutato nomine sumpsit,

Vt toto pastor fieret orbe nouus.

Cui nimium placuit sociali mente fidelis,

Obtulit hoc Cæsar tertius Otho sibi.

Tempus uterque comit clara uirtute Sophiæ.

Gaudet & omne seclum, frangitur omne reum.

Clauigeri instar erat, cœlorum sede potitus.

Terna saffectus, cui uice pastor erat.

Iste

Iste vicem Petri postquam suscepit, abegit

Lustralis spatio secula morte sui.

Obtigit mundus discussa pace triumphus.

Ecclesie mutans dedidit requiem.

Sergius hunc loculum miti pietate sacerdos,

Successorq; suis, compsit amore sui.

Quisquis ad hunc tumulum deuexa lumina uertis,

Omnipotens Domine, dic miserere sui.

Obiit anno Dominicę Incarnationis 1003. Indictione 1. mense
Maii die 12.

*Discipuli eius pretereā, qualis & quantus fuerit ostendunt: quorum
primus Otho. III. Imperator: secundus Robertus Gallia Rex: tertius uerò
Leothericus Senonensis postmodum Archiepiscopus, qui ita ab eodem fue-
runt instructi, ut omnibus illius seculi hominibus, prioris in rebus agendis
prudentia; medijs, sanctitas, uitaq; innocentia; postremi uerò, eruditio &
doctrina admirabiles haberentur. Sed huic ueritati obstare uidetur scri-
ptura illa, quę in Ecclesia S. Crucis in Hierusalem Romę, ad dexteram in-
gredientibus Capellam subterraneam tali modo legitur.*

Anno Domini M. III. tempore Otthonis III. Syluester Papa II,
qui fuerat antea eiusdem Otthonis præceptor, non satis ritè forsan
Pontificatum adeptus, a Spiritu præmonitus, qua die Hierusalem
accederet, se fore moriturum, nesciens forrè hoc sacellum esse Hie-
rusalem secundum, sui Pontificatus anno quinto, statuta die, rem
hic diuinam faciens, ipsa die moritur. Eo tamen Diuina gratia ante
communione, cum se iam tunc moriturum intellexisset, propter
dignam penitudinem & lacrymas, ac loci sanctitatem ad statum ue-
rissimilem salutis reducto: referatis enim post Diuina populo crimi-
nibus suis, & ordinatione præmissa, ut in criminum ultionem exa-
nime corpus suum ab indomitis Equis, per Urbem quaquaversum
discurrentibus traheretur, & inhumatum dimitteretur, nisi Deus
sua pietate aliud disponeret, Equisq; post longiorem cursum intra
Lateranam ædem moratis, isthic ab Otthone tumulatur. Sergiusq;
III. successor Mausoleum deinde expolitius reddidit. Sunt qui di-
cunt Historico referente Vincentio, Asylum Romę, quod primum
inter duos lucos Tarpeium & Palatinum, impunitati Virorum &
Fœminarum Romulus dicatèrat, aucta Uibe ex Cœlio monte per
Tullum Hostilium III. Roman. Regem, ad finem ipsius montis in-
tra Urbis Pomerium translatum fuisse ex ipso fermè loco ubi nunc
Basilicam Hierusalem constructam cernimus, ut ubi olim fuerat fla-
gitiis

gitiis impunitas, ibi sub Christo accedentibus omnium peccatorum
 venia tribuatur. *Hæc ibi. At scripturam hanc suspectam admodum &
 dubiam esse ex multis coniecturari licet; primo quod Sergius Papa uoce-
 tur III. eius nominis, cum fuerit IIII. deinde quod ab Otthone Impera-
 tore dicatur illic tumultatus, cum constet Otthonem mortuum fuisse anno
 Domini 1001. ipsis Calendis Februarij, Imperij sui anno 17. mense 1. die
 21. tribus ferè annis antequam hic Silueſter moreretur; tertio, quod ubiq;
 coniecturis ritur, non veritate, ut patet ex aduerbijs illis, forsân, & forte.
 Et alijs huius modi multis, quæ breuitatis gratia præterimus: tum quod
 fundamento careant, tum etiam a quibus posita fuerit hæc scriptura pro-
 fus ignoretur. Hæc igitur de Siluestro nostro dicta sufficiant.*

IOANNES XIX.

IOANNES XIX. alijs XX. Platinae uero XXI. Gregorii filius
 Romanus, & Benedicti VII. dicti, VIII. Frater de familia Comitum
 Tusculanorum, ex Monacho S. Anastasii Romæ, Congregationis
 Cluniacensis, & S.R.E. Card. Episcopo Portuensi, Summus Ponti-
 fex pridie cal. Maii Anno Christi 1024. Ind. 7. electus, Pontificatum
 tenuit A. 8. M. 7. Dies. 9. & Romæ nulla Cardinalium memoria reli-
 cta 6. Idus Decembris A. C. 1032. Ind. 15. mortuus; ad S. Petrum se-
 pulchus est: Vacauit sedes, dies 2.

ANNOTATIO.

*Ioannis huius Monachus a Plata lib. 2. cap. 28. de bono Status Re-
 ligiosi his significatur uerbis. Deinde an. 1009. Sergius 4. anno 1022.
 Ioannes 19. Pontificatum iniere; hic ex Monasterio S. Anastasii Ro-
 mæ, ille ex incerto, sed tamen ex Benedictina familia. Confirmatur
 & a Guidone Monacho Claraualense, & Theodorico Leodiensi præpo-
 sito, ut refert Bugianus colloquio primo historiae Monasticae, & Gonsal-
 uus Illescas in Hist. Pontif. lib. 5. cap. 4. his uerbis: Pero lo cierto es, que
 fue Monje de Sant Benito en el Monasterio de Sant Anastasio en
 Roma, como dize Guido, y Theodorico Autores, antiguos. Guido-
 nem tamen & Theodoricum adhuc minime uidere potui, quamuis illos
 cum diligentia perquiserim. De reliquis qui de eius Monachismo agant
 nescio neminem. Vocatur hic a Platina huius differentia huius nominis
 XXI. ab alijs XX. a Panuino uero & Plata, XIX. causa autem huius
 differentie est, quod Platina Ioannem VIII. feminam, & Ioannem
 XVIII. qui in Schismate contra Gregorium V. creatus est, inter Pontifices
 numeret: & sic duobus his ad XIX. adiunctis, numerus eius XXI. re-
 surgit. Alii uero Ioanne femina omisso, uigesimum appellant. At Pan-
 uinus, eiusq; sequaces Ioanne VIII. & XVIII. de Catalogo Pontificum
 Roma-*

Romanorum refecatis, decimumnonum rectè nominant, causamq̄, reddit idem Panuinius in Epitome suo in quarto, cur Ioannem XVIII. de Catalogo Pontificum abraferit, eam scilicet, quod nominis eius ratio a tribus Pontificibus proximè sequentibus, qui Ioannis nomen habuere, in numero Romanorum Pontificum recepta non fuerit. Tritemius de vir. ill. Ord. S. Ben. lib. 4. cap. 20. Ioannis huius Monachismum, in dubium reuocat.

S. L E O IX.

S. LEO IX. Hugonis filius, regio Comitum Habsburgi genere, natione Germanus, Prouincia Alsatia, Bruno antea uocatus, ex Monacho Tullenſi, in Leucis, Congregationis Cluniacensis, eiusdem ciuitatis Episcop. ac autoritate Imp. Henrici III. Augusti, Rom. Pontifex renunciatus, habitum Pontificum, quo indutus Romam petebat, suasionibus & consilijs Abbatis Cluniacensis, & Hildebrandi Monachi (qui postea fuit Gregorius VII. PP.) tanquam male acquisitum dimisit, & seipsum Pontificatu abdicauit, electione libera Clero, & Populo Romano restituta; Quod factum ita Deo gratum fuit, ut illud manifesto oraculo, uoce de cælo lapsa dicente, Ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis, comprobare uoluerit. At uerò Romanus Clerus, Hildebrando sic operante, ac Deo ita disponente, eundem Brunonem imposito Leonis nomine, in Pontificem, Anno Christi 1049. Ind. 2. pridie Idus Februarii, eligit, eodemque (erat enim prima Dominica Quadragesimæ) cōsecrationis munus & coronationis insignia suscepit. Sedit in Apostolica sede An. 5. Mens. 2. dies 8. Aliquot ordinationibus, multos Cardinales creauit, ex quibus 14. solum reperta nomina; uidelicet, Episcoporum 4. Presbyterorum 6. & Diaconorum 4. Et tandem Romæ bonis operibus plenus obiit, 13. calen. Maij, Anno Christi 1054. Inditio. 7. in Sancto Petro sepultus: Vacauit sedes, Menses 11. dies 28. Scripsit ad Constantinum Monomachum Imperatorem,

De extirpandis hæresibus, Lib. 1.

Ad Patriarcham Constantinopolitanum, Lib. 1.

Contra errores Græcorum, lib. 1.

Ad Episcopos Africæ & Aegypti, Lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, Lib. 1.

Quæ omnia excusa sunt partim Coloniæ, cum operibus Leonis I. Papæ: & partim item ibidem, apud Birkmannum anno 1569.

A N N O T A T I O.

Notatur & huius Pontificis Monachismus a Tritemio in Chronico Hirsaugensis Monasterij his uerbis: Anno Domini 1048. Monasterio

K Hir-

Hirsaugix uacante 46. anno, Bruno Episcopus Tullensis destinatione Imperatoris, &c. & paulò post: Erat autem filius comitis de Elingen, & Monachus Ordinis nostri, &c. *Trittemium sequutus est D. Franciscus Yuannez Monachus Hispanus in Compendio uirorum illustrium Ordinis S. Benedicti: & Illefcas lib. 4. cap. 8. Monachum autem fuisse Tullensem, in eo, quod ab eius nomine, Monasterium nunc S. Leonis vocatur, coniecturam verisimilem nobis peperit S. Humbertus Monachus qui ex eodem Monasterio ab eodem Leone assumptus, non longe post S. R. E. Episcopus Cardinalis S. Rufine, creatus est.*

S. STEPHANVS X.

S. STEPHANVS X. dictus IX. Fridericus antea vocatus, Gozelonis Ducis Lotharingix filius, ex Monacho, & Abbate Casinense, & S. R. E. Presbytero Cardinale, T. S. Chryfogoni, Bibliothecario & Cancellario, Anno Christi 1057. Ind. 10. 4. Nonas Augusti, Pontifex Maximus renunciatus: Prouinciam illam administrauit, menses 7. dies 28. ac Florentiæ, Anno Christi 1058. Indi. 11. 4. calen. Aprilis, cum vnum solû Cardinalem Episcopum S. Petrum Damianum, Sabbato quatuor Temporum Martii creasset, defunctus est, ibidem in Ecclesia Cathedrali sepultus: Vacauit sedes, dies 13.

A N N O T A T I O.

In tantum notus est omnibus huius Sancti Pontificis Monachismus, vt superfluum quodammodo sit auctores qui de eo loquuntur annotare, an notabo tamen ex multis præcipuos, ne ab instituto semel incepto desistere videar, sunt igitur: Platina in eius vita; Leo Ostiensis in Chron. Cas. lib. 2. cap. 98. 99. 100. & 101. Petrus Diaconus de vir. ill. Mont. Cas. cap. 17. & de Sanctis eiusdem cænobij. cap. 57. Trittemius lib. 4. cap. 10. & alibi sæpius: Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico. Supplementum Chronicorum lib. 12. Raphael Volaterranus antropologiæ, lib. 22. Plata de bono status Religiosi lib. 2. cap. 28. & alij infiniti, qui ab his acceperunt. Reliqua, id est, generis eius nobilitas, tempora creationis, regiminis, & mortis ex tribus præcipuè, Platina, scilicet, Leone, & Panuino desumpsimus: ad quos Lectorem remittimus, qui de eo plura requirit.

S. GREGORIVS VII.

S. GREGORIVS VII. Bonicij filius, Tuscus, Soanenſis de familia Comitum Petiliani, Hildebrandus antea vocatus, ex Monacho, & Priore Cluniacensis cænobij, apud Matisconem in Burgundia, Abbas primum Sancti Pauli extra muros Urbis, Congregationis Cluniacensis, & Subdiaconus Cardinalis S. R. E. à Leone PP. IX. deinde à Nicolao Papa II. Archidiaconus Cardinalis; postremo omnium

num Cardinalium, & aliorum piorum suffragijs Petri successor Anno Christi 1073. Ind. 11. die 10. calen. Maij creatus; Romæ 3. calen. Julij, consecrationis munus, & coronationis insignia suscepit. Fuit in tali potestate Ann. 12. M. 1. D. 3. Aliquot ordinationibus multos Cardinales creauit, inter quos fuere Episcopi 4. Presbyteri 11. & Diaconi 6. Moritur tandem Salerni in Brutijs 8. calen. Iunij, Anno Christi 1085. Indiæ. 8. & ibidem in Ecclesia Cathedrali sancti Matthei Apostoli sepultus est: Vacauit sedes Annum vnum.

ANNOTATIO.

Uniuerso ferè Historicorum consensu, huius confirmatur Monachus: & Chronici quidè Cluniacensis Monasterij in quo vitam hic Monasticam egit, verba hæc sunt: De Gregorio Papa VII. legimus, qui & Hildebrandus, antea uocabatur qui ex discipulis pariter eius (S. Hugonis Abbatis) fuit. Hic cū Prior claustralis Cluniacensis esset in Papam est assumptus. Eundem in modū loquuntur Tritemius lib. 4. ca. 11. & alibi saepius: Supplementum Chronicorum lib. 12. Panninus in utroq; Epitome, & Chronico. Plata lib. 2. c. 28. & alij recentiores. In quibusdam codicibus, ut apud Mart. pol. lib. 4. pro Tuscius, uel Etruscus, Teuthonicus: & pro Soanensis, Suppl. Chron. Senensis, & pro Hildebrandus, Hildebrannus, Hilderbrandus, & aliquando aliter, & pro Bonici filius, Boanicij sepius legimus: sed hæc parua sunt & nullius momenti, quæq; a diligenti lectore facile emendabuntur. Quod autem legitur apud M. Atilium Serranum in Tractatu de septem Ecclesijs Urbis Romæ, Monachum hunc fuisse in Monasterio S. Laurentij extra muros Urbis, non sic intelligendum est, quod professionem in Monasterio illo emisit, sed quod Monachus fuerit illius Congregationis, Cluniacensis scilicet, sub qua tunc temporis militabant Monachi cœnobij Sancti Laurentij.

B. VICTOR III.

B. VICTOR III. Dauferius in seculo, & Desiderius iam Monachus & Abbas antea uocatus, Samius, Beneuentani Principis filius, familia Epiphania, ex Monacho cœnobij sanctæ Trinitatis Canuæ Abbas primum Casinensis, ac S. R. E. Presbyter Cardinalis; demum 9. calend. Iunii, Anno Christi 1086. Indiæ. 9. Romæ, Ecclesiæ regimini Præpositus, non nisi anno sequenti Capuæ, 12. cal. Aprilis consecrationis munus, & coronationis insignia suscepit: hoc idè quod cum inuitus omnino, ac renitens creatus fuisset, electioni de se factæ indignam se tanto munere asserens, consentire nolisset. Sedit autem in Apostolico solio à die electionis Anno 1. menses 3. dies 24. Et nulla Cardinalium creatione facta, obiit, in Monasterio

K 2 Montis

Montis Casini 16. cal. Octob. Anno Christi 1087. Ind. 10. ibidemq;
in Capitulo fratrum sepultus, exinde ad Capellam sancti Bertarii
Abbatis & martyris, ubi nunc iacet, translatus est. Vacavit sedes eo
mortuo, menses 5. dies 24.

A N N O T A T I O.

De huius Monachatu agunt, Platina in eius vita, Supplementum
Chron. lib. 12. Volaterranus lib. 22. Tritemius lib. 4. c. 12. & alibi Panu-
nus in utroque Epitome, & Chronico: Carolus Sigonius de Regno Italia,
lib. 9. Plata, lib. 2. cap. 28. & alij Neotherici, qui breuitatis causa reticen-
tur. In quo tamen cœnobio vitam Monasticam primum duxerit contro-
uertitur, Casinensibus, quos sequitur Panvinus, suam esse asserentibus, Ca-
uensibus uero negantibus: Casinenses, & Panvinum sefellerunt uersus illi
Epitaphio eius adscripti, qui sic leguntur,

Intactam sponsam, matrem, patriamque, propinquos,

Spernens, hinc propero, Monachus efficior.

Abbas dehinc factus, studui pro tempore totum,

Vt nunc aspicitur, hunc renouare locum.

At non ita intelligendos esse uersus hos, ut putemus Desiderium primum
Monasticæ uitæ institutum Casini arripuisse, docet Ioannes Abbas in
uita S. Alferij, primi Cauensis Abbatis, his uerbis: Ceperunt ergo non-
nulli seculum relinquere, & eius se magisterio subiugare: inter quos
& uir uenerabilis Leo Lucensis, & Desiderius Beneuenti nobilis,
ad æmulandum piæ uirtutis eius studium, se eius magisterio subdi-
derunt. Quorum nimirum alter, post eum Cauensi Monasterio præ-
fuit, alter Sancti Benedicti Montis Casini Abbas constitutus, de-
hinc in totius orbis culmine, uidelicet Romanæ Ecclesiæ Pontifica-
tum sublimatus est. Hæc Ioannes; qui fortassis suspicatus nonnullis
erit, quod Monachus cum fuerit Cauensis, in fauorem Monasterij sui
loqui uideatur: testes igitur domesticos, eosque Monachos Casinenses ad-
ducamus, cum ut ueritas elucescat, tum maxime ut sine aliqua adulatione
loqui cognoscatur. Leo Ostiensis Episcopus in Chron. Casinensi lib. 3. cap.
3. quod intulatur, De fuga eius ad Monasterium Cane, inter cætera sic
loquitur: Huius aduentu Guaimarius lætior factus, admiransque
tantum in adolescente feruorem, annuit postulari, eumque secum
diebus paucis retinens, nullique se illum redditurum fidelissime
pollicens, ad Monasterium Sanctæ Trinitatis (quod ad Canam di-
citur) non longè a Salerno, eodem perente transmisit. Hæc Leo.
Eandem in sententiam Petrus Diaconus in lib. de uir. illust. Mont. Casini,
cap. 18. Scribit, sic inquit: Victor & ipse Apostolicæ sedis Pontifex,
Casinensis.

Casinenſis Abbas, compunctione, timorisque Dei plenus, caſtitate ſingularis, profeſſione, & opere Monachus, in nuptijs ſponſam ſuam relinquens Eremum petit, ibique Sanctę Religionis habitum ſumpſit. Cuius fugam rabido ſurore inſequentes, eum repertum, veſtem Monasticam exuunt, militariſque illum tegminibus induentes, ad eius genericiſ domum Samnium uſque deducunt. Inde igitur naſta quadam hora auſugiens Sanctę Trinitatis cęnobium petit. *Hęc ille cum ceteris quę ſequuntur. Ex his ergo manifeſtum eſt, Deſiderium, primum Cauę profeſſionis Monasticę uotum edidiſſe, deinde, ut ijde auctores dicunt, Maiella, poſtea Tremi, & poſtremo Caſini, ubi & Abbas effectus eſt, diuerſis ex cauſis, uitam Monasticam duxiſſe, eamque ſanctiſſimam, qua demum mediante in Romanum Pontificem electus eſt.*

B. V R B A N V S I I.

B. V R B A N V S I I. Otho antea uocatus Milonis filius Gallus, Caſtillionenſis, quod oppidum eſt in Dięceſi Remenſi, ex Monacho & Priore Monafterii Cluniacenſis, eiufdem Congregationis, & S. R. E. Epifcopo Card. Oſtienſe: Terracinę à Cardinalibus ouilis Dominici cuſtos electus; 4. idus Martii, Anno Chriſti 1088. Indiſtio. 11. conſecratus, & coronatus eſt. Miniſterio à Deo ſibi demando præfuit, An. 11. menſes 4. dies 18. ſumma cum laude, ac tandem ſanctitate plenus Romę, in Palatio Petri Leonis potentiffimi ciuis, quo ſe, ob Vuicpertinam perſequentem, contulerat, obdormiuit in Domino, Anno Chriſti 1099. Indiſtio. 7. die 4. calend. Auguſti. Corpus eius in Eccleſia Principis Apoſtolorum ſepultum eſt. Vacauit ſedes, dies 17. ordinationibus nonnullis Cardinales 30. creauit, Epifcopos, uidelicet, 7. Presbyteros 13. & Diaconos 10.

A N N O T A T I O.

Chronicon Cluniacenſe huius Monachatum his annotat uerbis: Huius etiam beatiffimi uiri Hugonis diſcipulus, & Monachus, fuit Otho, ſiue Oddo, Prior Cluniacęſis, qui aſſumptus in Papā Urbanus ſecundus dictus eſt. Cuius Chronici ſententiam ſequuntur, Platina in eius uita; ſupplementum Chronicorum lib. 12. Tritemius lib. 4. c. 13. & alibi ſepius: Panuinus in utroque Epit. & Chronico. Plata lib. 2. cap. 28. & alij recentiores: a quibus omnibus Monachus Cluniacenſis agnoſcitur. Quod ideo dico, quia non deſunt noſtrę etatis uiri, qui probare nituntur, immo etiam ſcriptis ſuis illud inſeruerunt, Monachum hunc fuiſſe. S. Trinitatis Cauę, ratione ducti quorundam ipſius Urbani uerborum, qui ad Petrum Abbatem Cauenſem ſic ſcribit: Indulgentes eidem Monafterio, contemplatione cuiuſdam prerogatiuę ſpecialis charitatis, quam experti

sumus in eodem cœnobio: & alibi, Iustis tuis petitionibus annuen-
tes, charissime in Christo, atque Reuerentissime confrater, & Com-
monache Petre, &c. *Sed tantorum uirorum opinioni obstant uerba*
Chronici Cluniacensis supracitata, & omnium historicorū consensus, quo-
rum nonnullorum sententiam hoc loco adferre uisum est, ut dubia pro cer-
tis non recipiantur. Horum primus occurrit Platina sic inquit: Vrba-
nus secundus, Otho uel Oddo antea uocatus, Monachus Cluniacen-
sis primo, deinde Cardinalis Ostiensis, &c. Hunc sequitur supplemen-
tum Chron. lib. 12. in hæc uerba: Vrbanus Papa eius nominis secun-
dus, Odo antea uocatus, Cluniacensium Abbas, &c. Confirmat Trit-
emius lib. 4. cap. 13. sic. Vrbanus secundus, Otto antea uocatus, Mo-
nachus Cluniacensis primo: & cap. 26. Odo ex Monacho Clunia-
censis cœnobij Episcopus Ostiensis, & Cardinalis. His adest Panui-
nus in Epitome in folio sic loquens, Sanctiss. D. N. Vrbanus II. Pont.
Max. Gallus, Otho, natione Gallus patria Castilionen. quod oppi-
dum est in Diœcesi Remensi, Monachus Ordinis S. Benedicti, in Mo-
nasterio & congregatione Cluniacensi: item in Epitome in quarto.
Vrbanus Papa II. Dominus Otho antea appellatus, natione Gallus,
oppido Castilionis, quod est in Diœcesi Remensi, prius Canonicus
Regularis Lateranensis, mox Monachus Cluniacensis factus: &c.
in Chron. quoque Pont. Rom. Vrbanus II. Junior Gallus, Milonis fi-
lius, ex oppido Castilionis, Remensis Diœcesis, Canonicus Regula-
ris Lateranensis, post Monachus Cluniacensis: &c. & in Chron. Ec-
clesiastico: Vrbanus II. Junior Gallus, Otho, Milonis filius Remensis,
Monachus Cluniacensis ex Episcopo Ostiense creatus. Deinde Plata
lib. 2. cap. 28. Huic Victori successit Vrbanus II. ex cœnobio Clu-
niacensi in Gallia. Postremo, alijs ne longior sim, prætermisiss, Dominus
Alexander Neapolitanus, Monachus Cauensis in Chronico suo MS. a
capite 65. ad 78. uitam huius Urbani describens, Monachum Clunia-
censem etiam fuisse confirmat, sed aliquanto tempore in Cauensi Mona-
sterio habitasse cum Petro Abbate, tanti uiri conversatione delectatum.
Et eo modo intelligenda ueniunt uerba illa Urbani supracitata, de chari-
tate scilicet quam expertus fuerat in Monasterio Cauensi, ad quod ex Clu-
niacensi cum Petro Commonacho suo, accesserat, ut aperte indicant uerba
eiusdem Urbani in eodem privilegio supracitato, hoc modo subsequenti:
Præterea Cluniacum locum illum famosum dirigens (scilicet Grego-
rius VII.) inde te ut Abbatem præfato Monasterio præponeret alci-
uit: &c. Monachus igitur fuit Cluniacensis noster Vrbanus; Cauensis
uerò hospes solum, & conuictor.

S. PASCHALIS II. Reginerius antea vocatus, Crescentij, & Alfaciz filius, Tuscus, oppido Bleta in comitatu Galliatæ, ex Monacho, & Abbate Sanctorum Laurentij, & Stephani extra muros Romæ, Congregationis Cluniacensis, & S. R. E. Presbytero Cardinale, TT. S. Clementis, expetente populo, eligente Clero, accollaudante Cardinalium in Senatu, in Schismate contra Clementē III. Antipapam 18. cal. Septembris, Anno Christi 1099. Indiēt. 7. ad oues Christi tuendas luporum tabiei expositas præpositus: eas verbo, & exemplo præcessit ann. 18. M. 5. & D. 7. id que in maxima temporum varietate: quibus, Episcopos per diuersa loca, 100. Presbyteros 50. & Diaconos 30. diuersis ordinationibus factis, creauit: ac tadem 15. calēd. Februarij, anno Christi 1118. Indiēt. 11. extinctus, in Basilica Vaticana sepulturam meruit. Vacauit sedes dies 3. Scripsit ad diuersos Epistolaram, lib. 1. quare quædam extant, sed vbi impressæ sunt, ignoro. Eius Registrum fecit Ioannes Cardinalis, qui postea Gelasius II. ut infra patebit.

ANNOTATIO.

Auctores præcipui, qui de huius Monachatu agunt, sunt Platina in eius vita, & Chronicon Casinense, lib. 4. cap. 19. Tritemius, lib. 4. c. 14. M. Atilius Serranus, libro de septem Urbis Ecclesijs. Panuinus in vtroque Epitome, & Chronico. Supplementum Chroniconum, lib. 12. Plata, de Bono status Religiosi, lib. 2. c. 28. & nonnulli alij recentiores. Panuinus, & Ioannes Mariana, Monachum eum Cluniacensem faciunt, quorum verba non sunt eo sensu accipienda, ut putemus eundem in cænobio Cluniacensi, quod est in Gallia, vitam monasticam professum, sed quod Monachus eius Monasterij fuerit, cuius institutum primarium ad Cluniacenses Monachos referebatur, ut rectè habet Atilius præfatus in tractatu de Ecclesia S. Laurentij, sic loquens. Fuit iuxta illam antiquum Cluniacensium Monasterium, ex quo prodierunt Sancti Ioannes Ficoria Romanus Abbas, Gregorius septimus Soanensis, & Paschalis secundus Romani Pontifices. Quod verò uocetur à Plata Monachus Casinensis, puto illud, siue inaduertentia, aut certè calcographorum negligentia accidisse.

S. GELASIVS II.

S. GELASIVS II. Ioannes antea vocatus, Crescentij filius, Caietanus, ex Monacho sacri Casinensis cænobii, & S. R. E. Diacono Cardinale, TT. S. Mariæ in Cosmedin, omnium Cardinalium uotis, 11. cal. Februarij, anno Christi 1118. Indiēt. 11. in ædemortui Paschalis 2. locum impositus, atque Caieta calendis Martij, consecratus, &

coronatus, eundem tenuit anno 1. & dies 5. Eodemque quo coronatus est die, Cardinalem unum, is fuit Petrus Rufus Diaconus Cardinalis S. Marię in Cosmedin, creauit. Demum Cluniaci in Gallis, quo timore Imper. Henrici V. Augusti, confugerat, 4. cal. Februarij, anno Christi 1119. Indiēt. 12. mortuus, cadauer eius ibidem sepultum est intra Crucē, & altare, post chorum. Vacauit sedes dies 2. Scripsit adhuc Monachus, Passiones Sanctorum, Erasmi, Anatolię, & Cęsarij, versibus.

Factus Cardinalis, Registrum Paschalis II. Papę.

Papa verò multa contra Imperatorem, ut refert Petrus, cap. 45.

ANNOTATIO.

Monastica vita instituta additum à pueritia ipsa fuisse testatur, Chronicon Casinense, lib. 4. c. 66. Petrus Diaconus de uir. ill. Mont. Casini, c. 45. & de Sanctis eiusdem monast. c. 64. Platina in eius uita. Tritemius lib. 4. cap. 15. Supplementum chronic. libr. 12. Panninus in utroque epitome & chronico. Plata, lib. 2. c. 28. Gilbertus Genebrardus chronologia lib. 4. & alij recentiores. De eodem sic loquitur chron. Cluniacense MS. quod apud me est. Anno verò 1119. apud Cluniacum obiit Gelasius Papa secundus, sepultusque est inter crucem & Altare, post chorum: & Guido Viennensis Archiepiscopus apud Cluniacum in Romanum Pontificem est electus, qui & Calixtus secundus dictus est.

CALISTVS II.

DOMN. CALISTVS II. Guido antea vocatus, Gulielmi Burgundię Comitis filius, Burgundus, Gallus, ex Monacho Monasterij de Falleri in Gallia, Congregationis Cluniacensis, & Archiepiscopo Viennense in Gallia, calendis Februarij, an. Christi 1119. Indiēt. 12. Gelasio II. surrogatus; electioni de se factę consentire noluit, donec eorum quoque Cardinalium, qui Romę essent, voluntatem cognouisset: qua habita, statim Cluniaci suę consecrationis, & coronationis insignibus susceptis, Romam perrexit; & in beatissima Petri sede, sedit ann. 5. mens. 10. dies 13. Ordinationibus quatuor mensibus Martio, & Decembri celebratis, multos Cardinales creauit, ex quibus xvij. tantum memoria superest, videlicet Episcoporum 2. Presbyterorum 7. & Diaconorum 8. Obiit Romę idibus Decembris, anno Christi 1124. Indiēt. 2. ac in Ecclesia Lateranensi sepultus est. Vacauit sedes eo mortuo dies 10. Scripsit composito sermone, & maxima diligentia, De miraculis S. Iacobi Apostoli, Libri 1. qui ferè integer reperitur apud Vincentium in Speculo Hist. lib. 26. à capite 30. ad 42.

De

De obitu, & vita Sanctorum, Libri 1.

Epistolarum ad diversos, Libri 1.

Decreta quaedam eius, cum cæterorum Pontificum decretis, sunt excusa Coloniae.

A N N O T A T I O.

Plata de bono Statu Religiosi, lib. 2. cap. 28. Monachatum huius Pontificis similibus verbis annotat: Quo tempore Cardinales, qui in eius comitatu (Gelasii II. scilicet) fuerant Calisto II. eam dignitatem detulerè, qui Gulielmi Burgundiæ Ducis filius, prius in Monasterio, vel Falleritano, vel Cluniacensi (vtrumque enim à varijs traditum) religiosam vitam duxerat, tum verò Viennensem Archiepiscopatum gerebat. Hæc Plata. Falleritanum Monachum fuisse Guido Monachus Cisterciensis; Cluniacensem verò Raymundus & Monachus Hispanus in suo collectorio, asserunt, ut refert Petrus à Bugiano Histor. Monast. colloquio primo. Guidonem sequuntur Franciscus Yvanne Monachus Hispanus, in compendio vir. ill. Ord. S. Benedicti, & Illescas in Hist. Pontific. libro 5. c. 18. Quod ad Raymundum attinet, quamvis auctor chronici Cluniacensis aperte non dicat Monachum fuisse illius cænobij, ex verbis tamen eius colligi potest eodem in Monasterio vitam duxisse Monasticam: sic enim loquitur. Eadem verò die (qua scilicet canonizatus est S. Hugo Abbas) communium suorum assidentium assensu largitus est Felix Papa Calixtus Cluniacensi Ecclesiæ speciali, & propriè suæ, ut Abbas Cluniacensis, semper & ubique Romæ fungatur officio Cardinalis, manuque propria ipse Pontium anulo suo inuestiuit. Hæc ille, cuius verba, speciali, & propriè suæ, si rectè considerentur, multum fauent opinioni prædicti Raymundi. Utriusvis tamen Monasterij Monachus fuerit parum ad nos attinet, cum utrumque cænobium sub Diui P. N. Benedicti Regula militasse feratur. Errant Bugianus, & Plata, qui eum filium Gulielmi Ducis Burgundiæ faciunt, cum in toto Catalogo Ducum Burgundiæ, nullus huius nominis Gulielmi reperiatur: fuit tamen Gulielmi, non Ducis, sed Comitum Burgundiæ ad Sequanam, quæ nunc Franca Cõtea dicitur, filius, ut rectè annotarunt Claudius Paradinnus, & Franciscus de Rosieres in Genealogijs Comitum Burgundiæ; & Panvinus locis supracitatis.

A N A S T A S I V S I I I I.

DOMN. ANASTASIUS IIII. Conradus antea uocatus, Benedicti filius, Romanus ex nobili Familia, quæ de Subura dicebatur ortus, ex Monacho & Abbate Monasterij S. Rufi, Veliternæ Diocesis, Congregationis (vt puto) Cluniacensis, tergemina Tiara ornatus 6. idus Iulij, anno Christi 1153. ac paulò post coronatus, & consecratus

secratus Christi vices in terris egit, anno 1. mens. 4. dies 23. & cum
 mense Decembri Pontificatus sui anno 1. Cardinalem vnum Episco-
 porum creasset, Obiit Romæ, 4. nonas Decembris, an. Christi 1154.
 Indiçt. 2. ac Laterani inhumatus est. Vacauit sedes diem 1.

A N N O T A T I O.

*Anastasi Monachismum in Monasterio prefato S. Rufi Veliternæ
 diœcesis testantur Platina in eius vita; Supplementum chronicorū, lib. 12.
 Trittemius, lib. 4. c. 16. et 29. Hieronymus Plata de bono Stat. relig. lib. 2.
 c. 28. Panuinus in epitome Pont. Rom. in folio: & alij recentiores, senten-
 tiam suam horum grauium uirorum auctoritate comprobantes. Mirari sa-
 tis non possum Panuini alioquin diligentissimi errorem, qui cum loco citato
 rectè posuisset Anastasium Abbatem S. Rufi Veliternæ diœcesis, senten-
 tiam suam postmodum retractans in epitome, scilicet in 4. & in vtroque
 chronico, eundem Abbatem S. Rufi prope Valentiam in Gallijs, describit;
 cum nullus omnino, ne uerbo quidem, S. Rufi Valentini memoriam agat,
 sed omnes Rufi Veliterni, quorum princeps est Platina qui sic ait:
 Anastasius III. patria Romanus, patre Benedicto, Abbas antea San-
 cti Rufi Veliternæ diœcesis. Sequitur Supplem. chron. cuius uerba sunt.
 Anastasius Papa eius nominis III. natione Romanus ex patre Be-
 nedicto natus, Sancti Rufi Viletrina diœcesis Abbas. Confirmat
 Trittemius, libro 4. cap. 16. sic inquit: Anastasius III. patria Ro-
 manus, ex Abbate S. Rufi Veliternæ diœcesis: Item Plata, Suffe-
 ctus est ei (Eugenio III. scilicet) Anastasius III. Abbas sancti Rufi in
 diœcesi Veliterna: postremò ipsemet Panuinus loco citato sic; Sanctis.
 D. N. Anastasius III. Pont. Max. Romanus, Cunradus natione Ita-
 lus, patria Romanus de regione Suburræ, ex patre Benedicto, Mo-
 nachus Ordinis S. Benedicti Congregationis . . . . . Abbas S. Rufi
 Veliternæ diœceseos, &c. Qua uerò ratione, aut unde motus, errorem
 hunc absurdum Panuinus suis scriptis posterioribus inseruerit, quamuis di-
 ligenter inuestigari, minimè adhuc rescire potui. Dicere, quod ipse addu-
 cit in epistola sua ad Lectorem in epitome in 4. prefatum epitome in folio
 partum suum non esse, sed furto illi sublatum, ideoq; hoc posterius epitome
 in 4. edidisse, ut legitimus, à furtiuo partu dignoscatur, non facit ad proposi-
 tum, cum quæ semel bene quis scripserit, retractatione non indigent. Quod
 autem bene scripserit in promptu est, omnium prefatorum grauium scri-
 ptorum unanimis consensus. Corrigendus ergo mihi uidetur hac in parte
 Panuinus: quin & Gonsaluis Illescas, lib. 1. cap. 24. qui & ipse in eodem
 errore uersatur cum Panuino. Eadem etiam censura emendandus est
 Trittemius, lib. 4. cap. 29. qui hunc Anastasium, ante Pontificatum Be-
 ne-*

nedictum uocatum refert, cum sit patris eius nomen, ipse uerò Cunradus uocabatur.

HADRIANVS IIII.

DOMN. HADRIANVS IIII. Nicolaus Breackſper antea uocatus, Anglus, Villa Malniesbiria, ditionis oppidi Sancti Albani, Ba-teonienſis Diœceſis, obſcuriſſimis parentibus ortus, Roberti cuiuſdã qui poſtea Monachus Sancti Albani martyris Ordinis Sancti Bene-dicti in Anglia Congregationis Giribennæ Cluniacenſis effectus eſt, filius, in eodem cœnobio, vna cum Patre aliquot annis uitam duxit, deinde ad Eccleſiã Sancti Iacobi de Melgorio Magalonenſis Diœceſis in Galliis tranſlatus, ex ea poſtmodum in Abbatem Monafterii Sancti Ruſi propè Valentiam Congregationis Cluniacenſis, aſſum-ptus, & ab Eugenio III. Episcopus Cardin. Albanus, creatus, ſtatim poſt obitum Anaſtaſii IIII. Romæ 3. nonas Decembris, anno Chriſti 1154. Indiçt. 2. omnium Cardinalium ſuffragiis ſummus Pontifex renunciatus, paulò poſt Romam Pontificatus inſignia ſuſcepit. Qua-tuor Ordinationibus menſibus Martii, & Decembris celebratis, crea-uit Cardinales 14. Episcopos, uidelicet, tres, Presbyteros 5. & Diaco-nos 6. Diem obiit Anagninæ calend. Septembris, anno Chriſti 1159. Indiçt. 7. Pontificatus ſui, ann. 4. menſ. 9. Vacauit ſedès dies 4. Scri-pſit Epistolâs plures ad diuerſos, quarum vna reperitur excuſa Fran-cofurti, anno 1158. in fol. ad finem Appendicis incerti auctoris, ad Radeuicum, cuius initium eſt, Lex Diuina, ſicut parentes; & eſt ad Fridericum I. Imperatorem.

ANNOTATIO.

Canonicum fuiſſe Regularem, & Abbatem euſdem Ordinis in Mona-ſterio S. Ruſi prope Valentiam in Galliis, auctor eſt Gulielmus Neubrigen-ſis, lib. 2. cap. 6. rerum Anglicarum. quem uidetur ſequi Panuinus in epi-tome in 4. & in utroque ſuo Chronico. Eorum tamen opinioni reclamant quæ ipſemet Nonbrigenſis adfert eodem cap. 6. Adrianum hunc ſcilicet, qui tunc Nicolaus uocabatur, aliquamdiu cum Patre ſuo Roberto uitam monaſticam duxiſſe in Monafterio S. Albani in Anglia; quod cœnobium ſub inſtitutis Diui P. N. Benedicti tunc maxime florebat, vt ex verbis Polydori Virgilij, aperte cognoſcimus, qui lib. 4. hiſtor. Angl. ſic ait. Reliquias corporis Diui Albani magno ſtudio perquiſiuit (ſcilicet Oſſa Rex Merciorum) easque inuentas, ac in ſcrinium auro & gem-mis ornatum coniectas locauit in cœnobio, quod ipſe diuo Albano poſuerat, illudque magnis collupletauit poſſeſſionibus, ubi etiam loci ſtatuit familiam Monachorum Diui Benedicti. Huius quoque regis

regis opus esse fetur cenobium Monachorū eiusdē Ordinis, quod est Bathoniæ. Confirmatur & Polydori sententia, *Monasteriū uidelicet S. Albani sub Regula D. Benedicti à primaria sua institutione ad hæc usq; nostra tēpora fuisse, à Matthæo Vuestmonasteriēsi in floribus historiarum pluribus in locis Reclamāt, & quæ Panuinus ipse in Epitome suo in folio rectissime scripserat sic inquit, S. D. N. Hadrianus III. Pōt. Max. Anglus, F. Nicolaus de Maluisebiria, oppido S. Albani, Bathoniensis Diæcesis, Anglicus, Monachus Ordinis S. Benedicti, congregationis . . . . Abbas Monasterij S. Rufi. prope Valentiam in Gallijs. &c. Adde quod ipse Panuinus non dicit Monasterium S. Rufi fuisse Ordinis Canoniorum regularium vt asserit Neubrigensis. sed solum, ex Canonico Regulari, Abbatem S. Rufi creatum: quod & de duobus alijs nostris Pontificibus factum legimus, Urbano scilicet, & Paschali, secundis qui Canonici Regulares cum essent, uitam postea Monasticam sub Regula Diui Benedicti amplexi sunt, ille Cluniaci, hic autem in Monasterio S. Laurentij, cuius postea & Abbas effectus est. Monasterium uero S. Rufi prope Valentiam Ordinis Diui Benedicti fuisse affirmant, Trittemius de vir. illust. Ord. S. Ben. lib. 4. cap. 17. & 31. Plata uero lib. 2. cap. 28. qui postquam omnium Pontificum Ordinis Diui Benedicti memoriam egisset, sic concludit: Hi sunt igitur, nisi qui forte me fugerunt, Pontifices omnes ex Monachorum (Benedictinorum scilicet) Ordine, nunc de alijs familiis, &c. Adducam & Iacobi Philippi Bergomensis testimonium celebre de eius Monachatu, lib. 12. suppl. Chron. sic inquit: Hadrianus Papa eius nominis quartus, natione Anglicus, professione Monachus, hoc anno Anastasio Pontifici successit, sedit annos 4. & menses 10. Hunc proxime insequitur Marcus Guazzus in Chronica sua his Italicis uerbis; Fu per natione Inglese Papa Adriano di tal nome. 4. uisse nel Papato anni 4. mesi 10. fu il 177. Papa, & fu creato do poi la morte di Nastagio quarto, l'anno 1155. fu costui gia Monacho, & gran Predicatore: &c. Monachi uero nomen, tempore illo maxime, nullis alijs solere tribui, quam professoribus Regularum Diuorū Basilij, & Benedicti, summorum Pontificum decreta, & omnes quotquot scripserunt historici, manifestissime declarant: nec unum quidem inuenies, qui Canonicos, Regulares, Monachi etymologio adornet. Abijt tamen iam se re in dissuetudinem, & quod Monachis proprium erat, factum est, & alijs Religionibus commune, solis Canonicis regularibus hoc in ordine minime comprehensis, qui nunquam, nec à recentioribus quidem, quod sciam, Monachi uocantur, sed solo nomine Religiosi, uel Canonici, contentos legimus. Cuius uero Congregationis fuerit Hadrianus cōtrouertitur. Nonnulli enim*

quos

quos & libentius sequor. Congregationis Cluniacensis fuisse affirmant, que per totum serè Orbem eo tempore maximè florebat; Alij sub institutis Congregationis Giribenne uixisse dicunt, opinionem suam, ut arbitror, fundantes, quod Monachus canobij S. Albani in Anglia fuerit, quod eiusdem Congregationis extitisse, antequam Cluniacensis oriretur, ex historijs constat. Quibusdam etiam placet, quod Congregationis fuerit Cisterciensis, & ex consequenti eiusdem quoque Ordinis Monachus, quorum sententiam non reprobare uidetur D. Gonsaluus Illescas in historia sua Pontificali lib. 5. ca. 25. cum de Hadriano III. loquens, huiusmodi testimonium profert; Fue Monje de S. Benito y Abbad de S. Ruffo en Francia; algunos dicen que de la Congregacion del Cistel. Horum autem omnium sententias si quis rectè examinet, profecto inueniet nec unum quidem esse, Neubrigensi solo excepto, qui Monasterium S. Ruffi in Gallia Ordinis Canonorum Regularium faciat, sed aut S. Benedicti, uel certe Cisterciensis, qui sub auspicijs eiusdem Patris in hodiernum usque militare noscitur. Et hæc de Adriani nostri Monachismo dicta sufficiant. Reliqua, scilicet anni Creationis, regiminis, & mortis, ex Platina, Pannino, Volaterano, & alijs desumpta sunt.

INNOCENTIUS III.

D. INNOCENTIUS III. Sinibaldus antea vocatus, Obizzonis filius, Ligur, Genuensis, ex nobili familia Flisca, & Lauania Comitibus ortus, Monachus primum Sancti Benigni Fructeria in agro Taurinensi Congregationis Cluniacensis, postea cum esset utriusque iuris consultissimus, Auditor literarum contradictarum, & S. R. E. Vicecancellarius, ac Presbyter Cardinalis T. S. Laurentij in Lucina, ac postremo post unius anni, mensum 8. & dierum 14. sedis vacationem Anagnina, omnium Cardinalium, qui illuc adueniant, assensu, 8. cal. Iulij Anno Christi 1243. Ind. 1. Papa electus, ibidem 3. cal. Iulij, consecratus, & coronatus est. Præfuit toti Ecclesie A. 11. M. 5. D. 14. Tribus ordinationibus mense Decembri factis, 17. Cardinales nouos creauit, ex quibus Episcopi, 7. Presbyteri 3. & Diacones 7. fuere. Neapoli 7. idus Decembris, Anno Christi 1254. Ind. 12. mortuus, ibidem in Ecclesia Cathedrali sepultus est: Vacauit sedes dies 13.

ANNOTATIO.

Innocentij III. Monachismum, prodit Illustris Eques Philibertus Pingonius in sua Augusta Taurinorum ad annum Domini 1242. ex Archiuo Monasterij Fructerensis, his verbis: Anno Christi M. CC. XLII. Innocentius quartus Genuensis Pontifex Maximus Taurini a Tho-

ma Sabauda Amedei tertij Fratris excipitur: Thomas enim Pontificis ex Fratris Thediso Flisco Lauaniae comite neptem, Beatricem duxerat, & iuribus in hanc ciuitatem ab Amedeo donatus fuerat. Pontifex uerò (qui olim Fructuariensis cœnobij Monachus) illud, & alia Monasteria perlastrat, pleraque ad pietatem singulis indulget. *Hac Pingonius. Constat de Monachismo, nunc de Monasterio, cuius Ordinis sit videamus. Illud nobis explicat Philippus Bergomensis in supplemento Chron. lib. 12. sic inquit, de Monasterijs a Marchionibus Montisferrati constructis; Monasterium quoque aliud, sub Titulo Sancti Benigni confessoris, Ordini Beati Benedicti dicatum, non longe a Taurinensi Vrbe condiderunt: cui in prouentibus assignarunt singulo anno ducatos. 2000. Monasterium autem istud in agro Fructuariensi constitutum esse, habemus ex Panuino in Epitome in 4. & in folio, qui agens de octo electoribus nationis Italicæ, qui Felicem V. Antipapam elegerunt, unum ex illis recenset Abbatem S. Benigni Fructuariensis sic dicens: Frater Aleranus de Carrecto Genuensis, Abbas Monasterij S. Benigni Fructuariensis, Eporediensis diœcesis. Cur autem a nemine alio Innocentij III. Monachismus explicetur, in causa est, quod, sicut & in alijs multis usu uenit, conditio uel professio Monachorum, præcipuè Benedictini Ordinis, a nullo ferè historico satis pro dignitate tractetur; & si qui eorum, quod rarò etiam contingit, aliquid transeunter dicant, hoc ita nudè, & macrè faciunt, ut aliquando plus confusio nis, & controuersia legentibus inserant, quam lucis.*

CLEMENS VI.

DOMN. CLEMENS VI. Petrus Rogerij antea uocatus natione Gallus, Prouinciæ Tholosanæ, oppido Malmonte, Lemonicensis Diœcesis, ex familia Monstria, originem duxit: fuit primum Monachum professus in cœnobio Casæ Dei Claromontensis Diœcesis, Parisijs Theologiæ Magisterium assumpsit; mox Prior Cœuentualis, deinde Abbas Monasterij Sanctæ Trinitatis Fiscanensis in Northmania Congregationis Cluniacensis factus, deinde Episcopus Attrebatensis, postea Senonensis Archiepiscopus, tum Rothomagensis, demum S. R. E. Presbyter Cardinalis, T. T. SS. Nerei, & Achillei, postremo Auinione in Monasterio Prædicatorum, nonis Maij, anno Christi 1342. Indiçt. 10. Pontifex Maximus renunciatus, ibidem 14. cal. Iunij, die Pentecostes suæ consecrationis, & coronationis insignia suscepit. Prouinciã sibi demandatam laudabiliter rexit, anno 10. & mens. 7. Quatuor ordinationibus, mēibus Maio, Septembri, & Decembri factis, Cardinales 25. creauit, Episcopos scilicet duos, Presbyter-

byteros 15. & Diaconos 8. Obiit Auinione in Palatio Apostolico, 8. idus Decembris, anno Christi 1352. Indict. 5. cuius corpus primo in Ecclesia Cathedrali Auinionensi sepultum fuit; post ad Monasterium Casæ Dei, ubi religionis sumperat habitum delatum, ibidem honorificè conditum est: Vacauit sedes dies 11.

A N N O T A T I O.

Clementis Monachatum scribunt, Platina in eius vita, Supplementum Chronicorum lib. 13. Tritemius lib. 4. ca. 18. & alibi sepius: Panuinus in utroque Epitome, & Chronico: Plata lib. 2. c. 28. & Thomas Vvalsinghamius in Historia breui, his uerbis. 1340: Mortuo Benedicto XII. successit Clemens VI. Hic de Abbate Ordinis S. Benedicti, factus est Attrebatensis Episcopus: postea successiue ad Archiepiscopatū Senonensem, & Rothomagensem assumptus; deinde ad Cardinalatum, & tandem ad Papatum ascendit. Vocatur hic a Panuino in Epitome in 4. Archiepiscopus Arelatensis, quod errore factum puto, ut pro Attrebatensi sit positus: nam apud omnes, huius Arelatensis Episcopatus historia muta est: at de Attrebatensi iam diximus quid dicat Thomas; cui suffragantur Tabule Episcoporum Attrebatensium, & picturæ eorundem, quæ in Ecclesia S. Mariæ Ciuitatis Attrebatensis cernuntur, ubi hic Clemens in habitu Summi Pontificis depictus uisitur, uti ego non semel uidi. Tritemius item lib. 4. c. 18. sic dicens, Clemens sextus patria Lemonicensis, Petrus Rogerij antea uocatus, primo Abbas Fiscaniensis, deinde Episcopus Attrabacensis, postea Rothomagensis Archiepiscopus, & Cardinalis: & cap. 37. Petrus Rogerij Abbas Fiscaniensis, Doctor facundus & eruditus, primo fuit Episcopus Attrabacensis, postea Senonensis Archiepiscopus, deinde Rothomagensis, & Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, &c. In reliquis Platinam, & Panuinum sequimur. Titulum Sanctæ Trinitatis, Monasterij Fiscaniensis, ex Typodigmate Neustriæ Thomæ Vvalsinghamij, apposuimus.

S. V R B A N V S V.

S. V R B A N V S V. Magister Frater Gulielmus antea uocatus, Grimaldi militis filius, natione Gallus, prouincia Tholosana, oppido ditionis paternæ Grisaco, Diœcesis Mimmatensis ortus, Decretorum, & Sacræ Theolo. Doctor, ex Monacho Monasterij Cluniacensis in Burgundia primū Abb. Antisiodorensis, deinde ab Innocentio Papa sexto Sancti Victoris Massiliæ, Cōgregationis eiusdem Cluniacensis, ac demum Auinione omnium Cardinalium suffragijs absens, & non Cardinalis, 5. cal. Nouembris, ann. Christi 1362. Indictione 15. supremus Pastor acclamatus, Auinionem ueniens, 8. idus

Nouem-

Nouembris, consecrationem simul & coronationem suam perfecit. Dominici gregis curâ strenuè gessit, & administravit per ann. 8. mens. 1. & dies 17. Quatuor ordinationes mensibus Maio, Junio, & Septembri perfecit, in quibus Cardinales 14. novos creavit, Episcopos videlicet tres, & Presbyteros 11. Auinione in domo Angehici Cardinalis nepotis sui Albanensis Episcopi, 14. cal. Ianuarij, anno Christi 1370. Ind. Etione 8. obiit: Cadaver Massiliam deportatum in Ecclesia S. Victoris, cuius olim Abbas fuerat, sepultum est: vacavit eo mortuo sedes, dies 10.

ANNO TATIO.

Hic familie Benedictine ultimus, Pontifex fuit, cuius Monachismi auctores præcipui sunt, Platina in eius vita; Supplementum Chronicorum lib. 14. Trittemius lib. 4. ca. 19. & 40. & alibi sæpius. Panvinus in utroque Epitome & Chronico. Plata lib. 2. cap. 28. de bono status Religiosi Thomas Vualsinghamius in historia breui, cuius uerba sūt ad annū 1362. Obijt hoc anno mense Augusti Papa Innocentius VI. cui successit Dominus Gillerinus, Abbas Ordinis S. Benedicti Marciliatensis, patria Anglicus, doctor egregius, & auditor in curia; & secundo celebrandas Nouembris consecratur, & uocatur Urbanus quintus. Auctor quoque Chronici Cluniacensis. MS. apud me, tale de eo profert testimonium: Tempore huius Hugonis floruit Urbanus Papa V. circa annum Domini 1372. Hic fuit Monachus Cluniacensis, & Decanus, Decretorum Doctor, & Sanctus reputatur, fecit namque & Crucem prædicari contra Turcos, & passagium ordinavit. Ad ipsum Beata Brigida fuit missa a Christo pro confirmatione Regulæ. Hic infixit pœnas maximas spirituales & temporales contra inuales regni, receptores, & fautores eorundem: quarum bulla est in Thesauro Parisius, & copia in Monasterio Cluniacensi registrata. Et reduxit antiquam decimam beneficiorum ad medietatem, & eam decreuit haberi pro integra, intoxicatus obiit. Hæc ille. Virio ut puto librariorum, irrepit apud Panvinum in Epitome in quarto ut pro Cluniacensi, Monachus Chiriacensis appelletur: uti & apud Vualsinghamium, Gillerinus, pro Gulielmo: qui similiter deceptus æquiuoco Monachi Anglici, siue Angelici, qui ab Urbano Papa V. Fratrem suo in purpuratorum numerum relatus est, Urbanum natione Anglicum putauit. Numerus 1372. ab auctore Chron. Cluniac. appositus est pro 1362. sed is fortasse scriptoris inaduertentia. Correctione etiam indiget Trittemius lib. 4. cap. 19. & 40. dum dicit Urbanum, Cardinalem creatum fuisse a Clemente Papa VI. cum constet eundem absentem, & non Cardinalem, dum legatum

Legatum ageret apud Vicecomites Mediolanenses, omnium Cardinalium suffragiis Ecclesie regimini prelatum. Cetera ex Platina Panuino, & Volaterrano desumpta sunt a nobis.

De alijs Summis Pontificibus Ordinis S. Benedicti Nigrorum, quorum professionis locus ignoratur. Cap. II.

S. GREGORIUS II.

GREGORIUS II. Marcelli filius, Romanus, ex Monacho Ord. Sancti Benedicti, & S. R. E. Diacono Cardinale, Ecclesie Catholice prepositus, ac Pontificalibus infulis 11. cal. Aprilis Anno Christi 716. Ind. 14. decoratus: eo in honore permansit An. 15. M. 10. D. 22. Ordinationes sex mensibus Iunio, & Septembri, habuit, in quibus Episcopos 149. Presbyteros 35. & Diaconos 4. creauit. Et multis in Ecclesia Dei preclare gestis animam celo reddidit Idibus Februarij Anno Christi 731. Ind. 14. & in Ecclesia Vaticana sepultus est. Vacauit sedes Mens. 1. D. 5. Scripsit plena eruditionis quadam opuscula, de quibus sunt, ad interrogationem Iustiniani, Responsum, lib. 1. Contra Leonem Augustum, lib. 1. Ad Ioannem Episcopum Constant. . . . lib. 1. Epistolarum, lib. 1. quarum nouem sunt excusæ in Tomo 2. Epistol. Decretalium, Romæ, 1591.

ANNOTATIO.

Huius Pontificis Monachus annotatur a Trittemio lib. 3. c. 161. de uir. ill. Ord. S. Bened. his uerbis, Gregorius Papa Secundus ex Monacho, Patria Romanus uir doctissimus, & Hæreticorum expugnator egregius, multa sanctitate & uirtute refulsit in populo, &c. Consentit & Plata lib. 2. c. 28. sepe citato, quin in conclusione Monachismi Gregorij II. & III. sic inquit, Atque hunc utrumque Monachum fuisse constat ex Cathedra Pontificali, quam supra diximus, alijque auctores consentiunt. Qui autem sint illi auctores, præter Trittemium, & Bugianum uidi neminem, aliqui tamen ut sint oportet, nam & Trittemium ab aliquo alio id accepisse fatendum est.

S. ZACHARIA S.

S. ZACHARIAS, Polychronij filius, Græcus, ex Monacho Benedictino,